

РОЗДІЛ 1

Тема гульвіс у цій колонці вже, звісно, була порушена, і авторка цих рядків дійшла висновку, що є гульвіси, а є Гульвіси.

Ентоні Бріджертон — це Гульвіса.

Річ у тім, що гульвіса (нижчий за рангом) — молодий і незрілий. Він хизується своїми подвигами, поводить як справжнісінький бовдур і вважає себе небезпечним для жінок.

А от Гульвіса (вищий за рангом) знає, що наражає жінок на небезпеку.

Він не хизується своїми подвигами, бо йому це не потрібно. Він знає, що про нього перешіптуватимуться і жінки, і чоловіки, то й волів би, щоб про нього взагалі не перешіптувалися. Він знає, хто він такий і що зробив, а решту міркувань вважає зайвими.

Він не поводить як бовдур із тієї простої причини, що бовдуром не є (принаймні не більше, ніж можна очікувати від представника чоловічої статі). Він нетерпимий до недоліків суспільства, і, сказати відверто, здебільшого авторка цих рядків не може стверджувати, що засуджує його.

І якщо все перелічене вище достеменно не описує віконта Бріджертона, — поза сумнівом, найбільш показного холостяка сезону, — то ваша авторка негайно

зречеться свого пера. Єдине запитання: чи піддасться він нарешті розкошам шлюбу в сезон 1814 року?

Авторка цих рядків вважає, що...

Ні.

Світська хроніка леді Віслдаун, 20 квітня 1814 року

— *М*ільки не кажи, що вона знову пише про віконтів Бріджертона, — ні до кого конкретно не звертаючись, говорила Кейт Шеффілд.

Її майже на чотири роки молодша зведена сестра Едвіна визирнула з-за газети.

— Як ти здогадалася?

— Ти гигочеш, немов божевільна.

Едвіна загиготіла, через що синій диванчик, обшитий дамаським шовком, під ними обома заходив ходором.

— Бачиш? — Кейт дала їй легкого штурханця в руку. — Ти завжди гигочеш, коли вона пише про якихось непорядних пройдисвітів.

Але Кейт широко всміхалася. Мало що подобалось їй більше, аніж дражнити сестру. Певна річ, дражнити по-доброму.

Мері Шеффілд, мати Едвіни й уже майже вісімнадцять років як мачуха Кейт, глипнула з-над вишиття й поправила окуляри.

— Із чого ви там смієтесь?

— Кейт лютує, бо леді Віслдаун знову пише про того гульвісу віконтів, — пояснила Едвіна.

— Я не лютую, — виправдовувалася Кейт, дарма що її ніхто не слухав.

— Про Бріджертона? — неуважно перепитала Мері.

— Так, — кивнула Едвіна.

— Вона постійно про нього пише.

— Мені здається, їй просто подобається писати про гультівіс, — припустила Едвіна.

— Звичайно, подобається, — відгукнулася Кейт. — Якби вона писала про нудних людей, то ніхто не купував би її газетку.

— Це не так, — відповіла Едвіна. — Минулого тижня вона написала про нас, а ми, бачить Бог, не найцікавіші люди в Лондоні.

Кейт усміхнулася наївності сестри. Кейт і Мері, може, і не найцікавіші особи Лондона, проте Едвіна завдяки золотисто-білявому волоссю та приголомшливим блакитним очам уже заробила звання Незрівнянної Панни 1814 року.

А от Кейт за звичне русяве волосся й карі очі здебільшого називали «старшою сестрою Незрівнянної Панни».

Вона вважала, могло бути й гірше. Принаймні ніхто не став ще називати її «незатребуваною сестрою Незрівнянної Панни». А така ймовірність уже близька до правди, хоча Шеффілдам і нема до того діла. Кейт двадцять років (майже двадцять один, якщо бути скрупульозними), і вона вже трохи застара для першого сезону.

Але вибору не було. Шеффілди не розкошували навіть за життя батька Кейт, а коли п'ять років тому він відійшов у засвіти, їм довелося заощаджувати на всьому ще більше. До богадільні ще достоту далеко, але треба рахувати кожне пенні й стежити за кожним фунтом.

Через фінансову обмеженість Шеффільди змогли наскребти грошей лише на одну поїздку до Лондона. Треба було орендувати будинок (ще екіпаж) і найняти бодай мінімальну кількість слуг на сезон, а це коштує грошей. Ба більше, ніж вони могли собі дозволити, щоб з'їздити двічі. Насправді заради однієї цієї поїздки до Лондона їм довелося заощаджувати добрих п'ять років. А якщо дівчатам не пощастить на шлюбному ярмарку... що ж, за борги їх ніхто не ув'язнить, але доведеться готуватися до тихого життя збіднілої шляхти в крихтному котеджі десь у Сомерсеті.

Тому дівчатам довелося дебютувати в один рік. Вирішили: найлогічніше буде, коли Едвіні щойно виповниться сімнадцять, а Кейт — майже двадцять один. Мері зачекала б до Едвініного вісімнадцятиріччя, коли дівчина ще трохи дозріє, але тоді Кейт уже буде майже двадцять два, а хто ж, на бога, з такою одружиться?

Кейт криво осміхнулася. Вона навіть не хотіла на той сезон. Від початку зрозуміло, що вона не з тих, хто привертає до себе увагу *вищого світу*. Не така вродлива, щоб на відсутність посагу махнули рукою. Так і не навчилася манірних усмішок, вихилясів, витонченої ходи й усього того, що решта дівчат, здається, вміла ще з колиски. Навіть Едвіні, у якій не було ані краплі розпусності, звідкілясь відомо, як треба стояти, ходити й зітхати так, щоб чоловіки билися за право просто перевести її через вулицю.

А от Кейт завжди розпрямляла плечі й не могла всидіти на одному місці, навіть якби на кону стояло її життя. Ходила вона з такою швидкістю, наче за нею хтось женеться, та й, власне, чому ні, завжди думалось

дівчині. Коли кудись ідеш, то чому б не дістатися туди швидше, якщо це можливо?

Що ж до сезону в Лондоні, то їй навіть саме місто не надто подобалося. Звісно, Кейт досить цікаво проводила час і познайомилася з багатьма хорошими людьми, але її цілком улаштувала перспектива життя посеред сільської природи й одруження з якимось путящим чоловіком, тому в лондонському сезоні вона вбачала жахливе марнотратство.

Проте Мері не поділяла її поглядів.

— Коли я вийшла за твого батька, — казала вона, — то пообіцяла любити й виховувати тебе з усією дбайливістю, яку подарувала б своїй дитині.

— Але... — тільки й устигла вставити Кейт, перш ніж Мері продовжила:

— Я відповідальна перед твоєю бідолашною матір'ю, — Боже, упокій її душу, — і відповідальна зокрема за те, щоб ти одружилася й була щаслива й забезпечена.

— Я можу бути щаслива, забезпечена й на хуторі, — відповіла Кейт.

— У Лондоні ширший вибір женихів, — відрубала Мері.

Тоді підключилася й Едвіна. Наполягала на тому, що дуже сумувала б без Кейт, але не змогла б пережити нещастя сестри, тож її долю було вирішено.

Ось вона сидить у дещо вибляклій вітальні орендованого будинку неподалік від модного району Лондона і...

Вона пустотливо озирнулася.

...і зараз вона вирве з рук сестри газету.

— Кейт! — запищала Едвіна, витріщаючись на куточок паперу, який залишився в пальцях. — Я ще не дочитала!

— Ти її читаєш уже вічність, — зухвало всміхнулася Кейт. — Та й до того ж я хочу подивитися, що вона сьогодні говорить про віконтів Бріджертона.

Зазвичай Едвініні очі порівнювали з тихими шотландськими озерами, але тепер вони засвітилися диявольським вогником.

— Ти *жахливо* цікавишся віконтом, Кейт. Може, ти нам чогось не кажеш?

— Не будь дурепою. Я з ним навіть не знайома. А якби й познайомилась, то напевно якомога хутчіше втекла б. Він із тих чоловіків, яких нам обом слід уникати за будь-яку ціну. Він, мабуть, й айсберг спокусив би.

— Кейт! — вигукнула Мері.

Кейт скривилася. Забула, що мачуха слухає.

— Але ж це правда, — додала вона. — Я чула, що в нього коханок було більше, ніж мені років.

Мері кілька секунд дивилася на неї, ніби зважуючи, чи хоче відповідати, а зрештою сказала:

— Це не для ваших вух розмова, але так у багатьох чоловіків.

— Ого. — Кейт спаленіла. Не дуже приємно, коли тобі рішуче заперечують щодо твоїх сміливих висловів. — У такому разі в нього їх було вдвічі більше. Хай там як, він значно розпусніший за більшість чоловіків і достеменно не з тих, кому можна дозволити залицятися до Едвіни.

— Це й *твій* сезон, — нагадала Мері.

Кейт спрямувала на мачуху щонайсаркастичніший погляд. Усі розуміли: якщо віконт і захоче залицятися до міс Шеффілд — точно не до Кейт.

— Не думаю, що щось тут змінить твою думку. — Едвіна знизала плечима й нахилилася до Кейт, щоб краще бачити статтю. — Вона не дуже багато говорить про *нього*. Це радше трактат на тему гульвіс.

Погляд Кейт ковзнув друкованими рядками.

— Гм-м, — зневажливо протягнула вона. — Ставлю на те, що вона має рацію. Навряд чи він зважиться цього року.

— Ти завжди погоджуєшся з леді Віслдаун, — усміхнено промурмотіла Мері.

— Бо зазвичай вона має рацію, — відказала Кейт. — Визнайте: як для дописувачки-пліткарки, вона напрочуд кмітлива. Дала влучну оцінку всім людям, з якими я вже встигла познайомитись у Лондоні.

— Тобі варто самій доходити висновків про людей, Кейт, — м'яко заперечила Мері. — Будь вищою за плітки.

Кейт розуміла, що мачуха мала рацію, але не хотіла цього визнавати, тому просто ще раз протяжно гмикнула й повернулася до газети.

Віслдаун була авторкою, поза сумнівом, найцікавішого лондонського читива. Кейт навіть не знала достеменно, коли ця газетка з'явилася, — чула, що торік, — але одне було беззаперечно. Хай ким була леді Віслдаун (а насправді її особа нікому не відома), вона з вищих верств суспільства й має гарні зв'язки. Без варіантів. Жоден чужинець не знав би стільки пліток, скільки вона розписувала у своїй газеті щопонеділка, щосереди та щоп'ятниці.